

orgimees Puurats õige hoolega ametis. Iga mees kes tee peal laamades linnost kõrisi juure jõndis, olli keppiga püstli, läksi tuge õlimod ülesse tööta ja püstle näidata. Ning kui õlimod ülemat olid, siis waatas Puurats hoolega nad üle ja mees wõis jälle minna. Ka jala inimesed saavad sinni peetut ning järelt waadatud.

Mebed kes parajastesse waatamise all olid, tegi nad ka oma viisi valja, sed iga ühe filmas oli sähärdune püssi-rewiderrimine loguni imeline ja mõberiti temp. Keegi ju ei voinud arvata, mis kaval nduu Puuratsil oli. Mõni wanem, tõsismee mees haffas loguni mõnama sähärduse narritsemiku üle, teised tegi nad küturu ette ja taba poole ja küllsirad, kumb kühr rohlem Puuratsi meeles pärast, saavad aga enamistest leviga malukoja latujesse poolejala püssinje sinise werbi vastusel, kolmanded lõivad Puuratsi ette riita ja návuga otsefist tähendades, küllsirad nod torgu käenäitustesse varal. Kas Puuratsil seal üleväl nupu sees mitte mõni kuun pole lanti läinud wõi loguni õra ladunud.

Aga tõigist neist ei hoolinud Puurats midagi, andis aga leviga vibta sellele, sed liiga ligi tuli wõi muidu liialt julgeks läks ja mõhtis wana viisi sulameestesse tuge õima alla.

Viimani näeme linna poolt ta übt punast boost, valge tank otso ees, pikkameest kõrtsi poole tulewat. Hobuseajaaja, noor, rõõmja náuga poiss, suur katune kitsenabka kubar peas, istub tee serva peal ja liigutab sellaseid jalgu uogu rehevintasid tee fresla õarel.

„Poiss, tee pealt maha!“ lärätas talle Puurats sõva kõpteni healega vasta. „Enne idunat waatasin sind pealt, nüüd näita ennest all sob!“

Mats tömmas mära tee pealt kõrvale sulamehe tee kõrwa ja ojast enese unte menesooabaste peale püsti. Ta oli passlad ja wana mõtsi iluste tühja odralottii toppinud ja oli nüüd unte jalandoode ja peakatega o naast sohast õige ter; ja täbelepanemise wäärt mees. Uued määrimata saavad ei osanud veel hääti läia ning tegi nad fanget, ja katune mõts tegi Matsile wanema nán, nõnda et, tui ta filmad imestades Puuratsi poole lõi, ta oma walla me-

hedli seda ei tahnnud hääti õra fundo, vaid teda hoopis wanoks meheks pidasitrad.

„No tule ju forra sealt ree tagant wâlja,“ fölas jälle Puuratsi kõpteni heal, tui Mats tasa ja pikkameest oma jaopastaldu maad walla tatusitas ja oma ree lõrwest ei tahnnud lahksuda.

„Kas sa saad wâlja, mes? On sul hanamunad jalge all, et ja nii õrnastest astud!“ hõielas jälle pool kuriolt pool naljatades Puurats, tui poiss issa weel wenis ja vâändles. „Oota, mõrutoel, sa paned vasta, tuli me kõbe näeme, mis sa seal nii wâändled! Kui sina siia ei tule, tulen mina forrats sinna.“ Puurats astus teisse poole rege Matsi vasta. „No tööta oma kuneõlimad üledse, et püstd nähtavasse tulewad!“

Mats polnud mitte ruttu horjunud mõilema, nõnda jääti ta la nüüd täiceste juhmisti suu amuli Puuratsi oija wahtima, mõtet ta full läitte ei saanud midagi, aga ta loomule näis see oneti loguni walla olla, et ta orgimehele, leda praegu oma elu sees esimest korda nägi, et sellele just oma püssja pidi näitama hattama. Ta ei liigutanud lätt ega jalga. Teised icemehed olid vastavalt la lõhemalle tulnud ning mõned neist õostosimod poissi taga, temale tajatesie lõrwa rubudes: „Õra näita püssja, ta tahab sind aga narrida.“ No sähärdune lõuna vani omeli Matsi pea-luu sees mõittenurud wutama ja waimuwantri läima. Korraka tuli tal terve legion waimutüdrutuid karates waimusilmaga ette, sed teda muidut olid näerinud ja nelli-nud ning suda tõusis tall soppi täis ja läksirad russi-lasse, 'elle peale mõeldes, et nüüd orgimees seda la teiste ees tahtis naeruks ieba, ta taigna jaht tuli talle järelt meeles. Orgimees omali poelt raputas ta pead ja mõtsi serva all tõusis wihawere sooni tui punane merivõrst nähtavasse. Seda pidi ta raskes ommetis la weel waja olema, et sähärdune lõlu-poissile talle vasta pani. Ta ulatas orgiga üle tee, toetas Matsi õlasse hüüdes: „No las saab ju,“ ja siis töötis ja Matsi vahema tuge õima sellesama orgi otisaga ülesse.

Sõnadega ei jõua seda wihasti liirgawat ning rõõmust